

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Μ. ΠΙΡΟΒΕΝΣ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΑΙΖΟΝ...

[Στην κοσμική λουτρόπολη Αΐξ, άρχες του φθινοπώρου. Είνε η εποχή κατά την οποίαν διαλύονται η παλιές των κοσμικών παραθερισίων. Τέσσερες το απόγευμα. Στην έπανυλη των άνδρών, ανάμεσα στα λουλούδια που άρχίζουν να μαραίνονται, περιφέρονται άραιοι διαβάτες. Μιά έλαφρά όμίγλη σκεπάζει τις πορφές των δέντρων. Ανν ντ' Άβιλά. Νέα εί-σοιριτών έτών, ώραιστάτη, με μαλλιά και μάτια μαύρα και με χε'λη πορφυρά, γεμάτα ζωή... Κυρία ντ' Άβιλά. Η μητέρα της. Πενήντα έπτά έτων. Τύπος νεοπλούτου σονβαράς ήλιωμένης κυρίας. Μάρκος ντ' Σαϊγύ. Τριάντα έτών. Τρομερά κομψός, σπόρμαν, με ύψος πραγματικού άριστοκράτου].

ΑΥΝ. (ρίχνοντας ένα βλέμμα στους άραιοούς όμίλους των περιπατητών).— Άντί τη φορά ή σαϊζόν τελειώνει γιά καλά !... Ένας χρόνος έπιπλόν στο ένεργητικό μας !...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Στο π α θ η τ ι κ ό μας, δέ λές καλύτερα !... 'Υστερ' από τρία ταξείδια. σε τρεις από τις άριστοκρατικότερες λουτροπόλεις, γναιζουμε χωρίς νάχουμε καταφέρει τίποτα...

ΑΥΝ.— Δέν φταίω έγώ γ' αυτό, υποθέτω... Έξαιμα ό τι μπόρεσα γιά να τσάκωσω τον όνειρωδό ή γαιρικό με τά έκατομμύρια...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— 'Αμ' έγώ !... Λίγο κοιλία κ' έγώ !...

ΑΥΝ.— 'Ω, έσύ... κοιλίασε... περισσότερο του δέντρος. Πολλές φορές έτυχε να ρίξω τάχιστρι γιά καλά... Το ψάρι άρχιζε να δαγκάνη... Έξαιμα παρουσιαζόσουν, από τον πολύ σου ήλιο ξεσκεπάζες τά άχιστρια και... κρίσι ! πείε, πέταζε το ψαράκι !...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Ναι, ναι, βρίζε την μητέρα σου, ύστερ' από τόσες θυσίες...

ΑΥΝ.— 'Ας τά αυτά, καλύτερα, μαμά... Μήπως δέ σου άρέσει και σένα ή ζωή που περνάμε... 'Όσοσδήποτε, με τό σύστημα που ένοιωσε νάκόλουθης, σου προλέγω πως δέν θά φθάσω ποτέ σε άποτέλεσμα... Είσαι πολύ περήφανη, κοιτάζεις πολύ ψηλά... Άντη τη σαϊζόν, παραδείγματος χάριν, κά τι μπουρούσε να γίνη... 'Υψηλχαν μερικά κατάλληλα πρόσωπα... Κι' ίσως θά καθόνηνα να μιλέσω κανένα, άν δέν μ' έγνοω, να χάσω όλο τον καιρό μου με τον γέρο μεγάλο δούκα. Είλες πο; μή άίρσιε στά κρία του λουτρού ! Δέν μπορώ να ένοιώσω, καμνήνη μαμά, πως μπόρεσες να πιστεύη, ό τι πραγματικά...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Φαινόταν πολύ έρωτευμένος, όστόσο...

ΑΥΝ.— Ναι, έρωτευμένος, γιά μία ένοστα... «εξ άριστοράς χειρός», μοργανατική... Μά γιά γάμο, έπίσημο με στέφανα και με κιαδάς, ούτε ιδέα έβαλε ποτέ στο μυαλό του...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Έστο, τό παραδέχομαι, στο ζήτημα αυτό ήπατήνην. Με την γκρίνια δέν κερδίζουμε τίποτα. Χρειάζεται κάποιος λύσις, και γρηγορά ! Είλες τό τιμείο μας σήμερα τό πρού !...

ΑΥΝ.— Βεβαίως... Μάς μένον άκόμη είκοσι χιλιάδες φράγκα... Άλλαδι όχτώ μήνες μόνο γιά να περιμένουμε... Έάν έως τότε δέ γίνη τίποτε, δέν ξέρω τι θά κάνω... Γιατί τί φτώχεια, πάντως, και την άδλιότητα, δέ θά μπόρεσω να τις ύποτόω...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— 'Όταν δούμε ό τι από παντού εινε άπελπίσια... μπορεί να κατάφυγουμε σε καμμά τρίτη λύσι...

ΑΥΝ.— 'Α, όχι, σε παρακαλώ... 'Αλλα λύσις δέν ύπόρχη γιά μένα... 'Α ν' ό δ. κ. ντ' Σαϊγύ... Σας χαιρετά... Έλαβες καμμά πληροφορία γ' αυτών !...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— 'Όχι. Ρώτησα δυό-τρία πρόσωπα, και νεις όμοις δέν ξέρου τίποτε θετικό... 'Η γνόμες εινε χωρισμένες...

ΑΥΝ.— Εινε χωρισμένες... Θά τον προτιμούσα, μά τον Θεό, από τους άπομυχού σου...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ. (με άισθηρότητα).— Δέν πιστεύω νά φήση τον έαυτό σου να μπλεχθή σε αισθηματικά...

ΑΥΝ.— Μά πού ξέρει κανείς... Μπορεί νάκούνηται καιά, αυτός ό κ. ντ' Σαϊγύ...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Κοιτάξτε, τέλος πάντων... Λοιμώσε... 'Αν και τώρα, στο τέλος της περιόδου... Έχετε μιλήσει διόλου ός τά τώρα !...

ΑΥΝ.— Δυό-τρεις φορές... Κοινοτυπείες... Προηδές χορέψαμε λιγάκι... Νά τον, τώρα έρχεται προς τά έδω... 'Αφρέ με, και ξέσω γώ... Φρόνησε να μάς άίρσιε λίγο μόνους...

('Ο κ. ντ' Σαϊγύ προχωρεί με τό καπέλλο στο χέρι, και ύποκλίνεται βαθύτατα προς στις κυρίες).

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ. (μετά την άνταλλαγή των τυλιγών φιλοφρονησεων).— Στην αίθουσα του παιχνιδιού, έξακολουθεί άκόμη ό μπακαράς !...

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Βεβαίότατα κυρία μου... Εινε τό μόνο πράγμα

που διαρκεί και μετά τό τέλος της σαϊζόν...

ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— Έχω έξέρετε μεγάλη διάθεση να ρινοκνήθωσώ μερικά παλοελόνια... 'Επιτρέπετε, κ. ντ' Σαϊγύ, να σάς έμπιστευθώ την κόρη μου !...

ΑΥΝ.— Μά μαμά... ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ.— 'Ω ! γιά τρία λεπτά μόνον... Έως ό-του χάσω καμμά πεντακοσαριά φράγκα !...

ΑΥΝ. (άπό μέρα της).— Άρχισε πάλι τις γκαφφες ! Κυντάζοντας τον κ. ντ' Σαϊγύ, μετά την άναχώρηση της μητέρας της).— Γιατί χαμογελάτε !...

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Μά... με μά λέξη πού ειπε ή μητέρα σας... ΑΥΝ. (άνήσυχη).— Ποιά λέξη ; Τά πεντακόσια φράγκα !...

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— 'Όχι... Τό ένεργητικό όχημα «έμπιστευόμα»... ΑΥΝ. (χαμογελώντας).— Γιατί ; Μήπως δέν είσεθε πιστός φύλαξ ; ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Τι να σάς πώ... 'Υπόρχη μια παροιμία πού λέγει ό τι ή τιμότη; του φύλακος έξατάται από την άξια του θησαυρού ποú του έχουν έμπιστευθή...

ΑΥΝ.— Διόβολε ! Έχετε λίγο ελαστικέ; ιδέες γιά την ήθική ! ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Δέ νομίζε. έντούτες, ό τι σε μια όμορφη γυναίκα, εινε ήθικότερο να όμολογήση κανείς τον πειρασμό από τον όποιον καταλαμβάνεται, παρά να τον άποσιωπήση !...

ΑΥΝ. (γελώντας).— Σας άρέσουν ή παραδοξολογίες, βλέπω... ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Τό να γοητευθή κανείς από την χάρη και όμορφιά μιας κοπέλας, και να τις τό όμολογήση, τό λέτε σεις αυτό «παραδοξολογία».

ΑΥΝ. (γιά νάλλάξη δήθεν κουβέντα).— Είσεθε πρό καιρού έδώ !...

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Πρό δέκα ήμερών περίπου έλαβα την τιμή να σάς παρουσιασθώ από τον άδελφικό μου φίλο Μαρκελλέν' ελλα φθάσει την προηγομένη. Έσεις είσεθε έδώ από την άρχη της περιόδου ;

ΑΥΝ.— Σχεδόν. 'Η μαμά κ' έγώ, τρελλανόμαστε γιά τό Αΐξ, και καθώς βλέπετε μένομε μεταξύ των τελευταίων.

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Θά έπιστρέψετε στο Παρίσι ; ΑΥΝ.— 'Όχι. Προηγουμένως, θά πάμε γιά λίγο καιρό στην Τουραίνη, γιά τό κυνήγι, σ' έναν πύργο ποú άόχοσε πέρισι ή μητέρα μου.

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Γνωρίζω θαυμάσια τά μέρη αυτά. Σε ποιά τοποθεσία άκριβώς βρίσκεται ό πύργος σας !...

ΑΥΝ. (στενοχωρημένη).— Μά... σε μικρή απόστασι από τό Τουρ... προς τό Βαλαγσαί... (Ζωηρά). Τρελλανόμα γιά την έξοχική ζωή, με τάλογα, τά κυνήγια, τά σπόρ !... Δέν συμφωνείτε και σεις ;

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— 'Απολύτως, δεσποινίς, τοούτον άλλον καθ' όσον είμαι άναγκασμένος να περνώ πολλούς μήνας τον χρόνο στα χτήματα μου.

ΑΥΝ. (με πειρίεργια).— Και εινε έκτεταμένα τά χτήματα σας ;

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Μιά δόλοκληρη περιούη !... Τι να γίνη όμως... Είμαι άναγκασμένος, βλέπετε, να διευθύνω μόνος μου την περιουσία μου, γιατί είμαι μοναχογυός... Έχω όμως κ' έγώ ένα πάθος ; τή θάλασσα ! Κι' εύτυχώς ποú έχω μιά δική μου θαλαμυό...

ΑΥΝ.— Κι' έμένα μ' άρέσει πολύ ή θάλασσα. Στη Βραζιλία, ταξείδευα συχνά με την θαλαμηγού ενός θείου μου.

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Είσεθε Βραζιλιανή ; ΑΥΝ.— Ναι. Δέν τό ξέρεταε αυτό ; 'Ο πατέρας μου, τον όποιον έχασα πρό όλίγων έτών, εκέρδισε όλη την περιουσία του από τά άδαμαντορυχεία... Δέν έτιχη να σάς τό ποίν αυτό !...

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— 'Όχι.

ΑΥΝ.— Περίεργος... Γίνεται τέτοιο κουτομοπολιό στις λουτροπόλεις... Πώς δέν έτυχε να σάς τί τίποτα ό φίλος σας Μαρκελλέν ; ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Μά, δέν είχε ποú καιρό κ' αυτός έδώ... Μόλις πρόφθασα να τον δω, δυό-τρεις φορές...

ΑΥΝ.— Γιατί, μόλις σάς έούστησε, δέν ήρθατε να κουβεντιάσουμε φιλικά, όπως σήμερα ; ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Κι' ό μέγας δούξ !

ΑΥΝ.— Πώς ! 'Ο μέγας δούξ ; ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Με συγχωρείτε, άλλά... σεις πρώτη άναφέρατε τό κουτομοπολιό ποú γίνεται στις λουτροπόλεις. (Χαμογελώντας). 'Ε, τό μεγαλειότερο κουτομοπολιό γίνεταν, σαν έφθασα έδώ, γιά τους προσεγγιές γάμους σας με τήν Άντού 'Υψηλότητα.

ΑΥΝ. (κολακνευμένη).— 'Ω ! Τά παραλέτε... Μιά άλλη γνωριμία. Κι' άλλως, τε πείρε να ξέρατε, ό τι έγώ είμαι από κείνες ποú δέν παραδίδονται τον γάμο χωρίς έρωτα...

ΝΤΕ ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Έν τοιαύτη περιπτώσει, δέν έπρεπε να διακόψετε τις προηγουμένως... παραδοξολογίες μου !

ΑΥΝ.— Γιατί !... Θά μου μιλούσατε γιά έρωτα, μήπως ; 'Ω, Θεέ μου, εινε τόσο εύκολο να τον περιγράψη κανείς, και τόσο δύ-

Προχώρησε με τό καπέλλο στο χέρι...

ΠΑΡΙΖΙΑΝΕΣ...ΠΟΛΙΣΜΕΝ

Και η Γαλλία θά αποκτήση πολύ γρήγορα σύμφωνα με το παρόδειγμα της Αγγλίας και της Αμερικής γυναίκες άστυνομικούς. Το δημοτικό συμβούλιο του Παρισιού πήρε τώρα τελευταία σχετική απόφαση, το παράδειγμά του δε φαίνεται ότι θά μιμηθούν και άλλες γαλλικές πόλεις. Έννοείται ότι η γυναίκες άστυνομικοί δεν θά αναλάβουν ούτε την φύλαξη των πόλεων ούτε την καταδίωξη των κακοποιών στοιχείων.

Ακολουσάται θά επιβλέπουν τους δημοσίους κήπους, τις σάλες των κινηματογράφων, τους σταθμούς και γενικώς όλα τα μέρη εκείνα εις τα οποία εινε άπαραίτητο νά προσέχουν την νεοτητα, κάποτε δε και νά της παρέχουν ύπερσπουδή.

Φυσικά, όσο σοβαρή και άν εινε η ύπηρεσία αυτή που θά προσφέρουν η γυναίκες πόλιμεν οι Παριζιάνοι άρχισαν νά τις πέρνουν στ' άσπεία και τραγουδάκια εβγήχαν γ' αυτές και νούμερα ήσαν στis επιθεωρήσεις.

Ας σημειωθή τώρα ότι η γυναίκες πόλιμεν θά φορούνε ταγιέ από μπλέ μάλλινο ύφασμα το χειμώνα και από μπλέ λινό το καλοκαίρι, χωρίς κανένα ιδιαίτερο φανερό σημείο, εκτός από ένα σήμα που θά κρύβεται κάτω από το ρεβέρ της ζακέτας και θά δείχνηται μόνο εν όψη ανάγκης.

σολο νά τον άποδεικνήη!...

NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Με άλλα λόγια, εάν άπετεροήην νά σά... τον περιγράψω, δέν θά μέ πιστεύατε!...

ΑΥΝ.— Πούς ξέρει!...

NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ. (σοβαρά, κυττάζοντας την βαθνά).— Τι κρίμα... ΑΥΝ.— Τι εινε κρίμα;

NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Τό ότι τά τρελλά όνειρα δέν πραγματοποιούνται ποτέ... (Με τόνο φωνής άλλαγμένο). Δέν ξέρω, δεσποινίς, εάν ή περιστασία θά σάς κάμουν νά μέ συγχωρήσετε ποτέ... ύστερ' από όσα θά σάς πώ... Αφού όμως ζήτετε άποδείξεις, άφίστε με νά σάς κάμω δυό όμολογίες. Η δευτέρα θά σάς πειση διά την ειλικρίνεια της πρώτης...

ΑΥΝ. (γιάλλασσα).— Άρχιστε άπ' τη δευτέρα... NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ. Εινε ή πιο επίμονη... Και πρέπει νά μ' έχετε πολύ γοητεύσει, γιά νά σάς την κάμω... Δέν θέλω νά φερθώ άπρεπα σέ σάς... Δουπόν... (Απορροιστικά). Άπ' ό,τι φαινόμαι πως είμαι, κι' άπ' ό,τι σάς είπα...δέν είμαι τίποτα!...

ΑΥΝ. (κατάπληκτη).— Πώς! NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Όνομάζομαι Μαρινέ και όχι Ντέ Σαϊγύ. Δέν έχω δυστυχώς, όντε χρήματα, όντε θαλαμώ, όντε περιουσία: είμαι φτωχός, πάλμφοτος, μέ μόνη περιουσία μερικά χιλιάδικα, τά οποία ζοδεύω μέ όσο τό δυνατόν περισσότερη οικονομία στις άριστοκρατικές λουτροπόλεις, που υπάχουν πιθανόν νά πέση στά δίχτυα μου καμιά άφελής, πολύφορηνη γύφρη... Αυτή εινε ή δευτέρα μου όμολογία... Και ή πρώτη εινε ότι... σάς αγαπώ!... Ότι σάς αγαπώ πολύ βαθιά άπ' την πρώτη στιγμή που σάς είδα, γιά νάχω τη δύναμη νά σάς κάμω τέτοια όμολογία... Εινε ή πρώτη φορά ίσως, που κάμω μιά καλή πράξη, όσπε συγχωρήσετε με.

ΑΥΝ. (συλλογισμένα).— Έχετε δίκιο... Τι κρίμα!... NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Πού υπάρχει τώρα τόση άπόσταση μεταξύ μας;

ΑΥΝ.— Όχι... Πού είμαστε τόσο κοντά... Γιατί, άλλοιμονο! σάν κι' εσάς, όντε κι' έγώ έχω πύργους, άλογα, κιαρίβια κι' άδμαντορορηγία. Στά ίδια μέρη που κινιγάτε σεις τις μεγάλες προίκες, κινιγώ κι' έγώ τον πλουσιό γαμπρό... Η όμολογία μου βλέπετε πόσο μοιάζει με τη δική σας... Τόν τελευταίο αυτόν καιρό, σάς παρατηρούσα και είχα έννοήσει ότι δέν είσθε βαθύπλουτος, φτανάζομουν ότι θά είχατε μιά μετρια περιουσία... Κι' ήταν ή πρώτη φορά που άπεράσισα νάρήσω τους δισεκατομμυριούχους γέροντες και τους πρίγκηπες, γιά μιά ζωή τυλειονότερη, γερμιά άγάπη... Η δυό αβλιότητες μας όμως δέν μετρούν νά έννοθούν... NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Τι άβιχη που εινε ή ζωή... Ένώ αγαπιόμαστε, θά κάνομε και οι δυό τους ήλιθότερους γάμους... Και θά χωριστούμε, μοιραία, για πάντα... (Μικρή σιωπή).

ΑΥΝ. (δίνοντας τον τό χέρι. Με συγκίνηση).— Άντίο... NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Ίσως «φορβανά» μόνον... Θά πάτε πρώς την Νίκαια, κατά τον χειμώνα;

ΑΥΝ.— Ναί, Σεις;

NTE ΣΑ'Ι'ΓΥ.— Κι' έγώ. Μπορώ νά λείψω... Θά άλληλοπούσησθε όμως στίς «επιχειρήσεις» μας... ΑΥΝ. (παιν εύθυμα).— Στήφουνοι! Η «διπλή άντίαντ»!... (Ό Σαϊγύ φεύγει).

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤ' ΑΒΙΛΑ. (καταφθάνουσα).— Έ, λοιπόν; Ό ντέ Σαϊγύ, πώς σάς φαίνεται; Τημπαίει!...

ΑΥΝ.— Ατός!... Ά, φτωχιά μου μαμά: εινε... συνάδελφος!... Μισιέλ Προβένς

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΜΕ ΠΙΣΤΟΛΙΕΣ

Στό Καζουργιοδικείο της Βιέννης δικαζόταν κάποτε ένας βενεζός κατηγορούμενος ότι εινε σποτάσει από δρόμο, ένα διαβάτη. Ό κατηγορούμενος άν και προσπαθήσε ν' άποδείξη τό «άλλοθι» δέν τό κατάφθεσε, γιατί πραγματικός ή βραδιά του φόνου εινε γυφίσει πολύ άργά στο σπίτι του. Όλη ή κατηγορία εινε στηγνυθή στην κατάθεση του σοκολι χοροφύλακος που ίσχυρισάταν ότι κατά την ώρα του φόνου βρισκόταν εκεί κοντά κι' από την λάμψη του πιστολιού, ...διέκρινε τον φοιά, ό οποίος ήταν πράγματι ό κατηγορούμενος.

Έτσι, επειδή και τό παρελθόν τό κατηγορούμενον δέν ήταν και τόσο λευκό, γι' αυτό οι δικαστά κι' έννομοι ειναν σχηματίσει την άλόγητη πεποίθηση πως πραγματικά ό κατηγορούμενος εινε διαπράξει τό φόνου.

Αλλά ελογάριαζαν χωρίς τον ξενοδόχο. Ό κατηγορούμενος εινε αναθέσει την υπεράσπιση τον στον διάσημο τότε δικηγόρο της Βιέννης βαρώνου φόν Ντίσλερ. Ό δικηγόρος αυτός, που έννοσθε πάντοτε νά ύποστηρίζη τους πελάτες του με άκαταμάχητα επιχειρήματα, δέν άρχισε νάβρη τό κόλπο με τό οποίο θά κατάφθεσε νά σώση τον άτυχή πελάτη του από την βαρυτάτη καταδίχη που τον περιεμενε.

Σκέφτηκε λοιπόν πρώτα-πρώτα νά παρατήνη με κάθε τρόπο τη δική ός τό βράδυ, όποτε και θ' άρχιζε την άγορεύση του. Συνηνοήθησε άκολουθός με τον ήλεκτρολόγο του δικαστικού μεγάρου, όπως σ' ένα ώρισμένο σημείο της άγορεύσεως του κλειση τον γενικό διακοπή, έτσι όσπε νά βρεθή άξιαφα ή αίθουσα των συνεδριάσεων σέ βαθύ σοταδί.

Πράγματι χωρίς στάς ενεργείας του ή δίχη συνεχίσθη ός τό βράδυ. Κατά τις δεκά δέν την νύχτα άρχισε ν' άγορεύη ό συνηγορος τό κατηγορούμενον βαρώνου φόν Ντίσλερ, ό οποίος ύπεστηρίξε διά μαζοράν στην άρχη ότι δέν έφρατε τό δικαστήριο νά πεισθή άπλώς στην κατάθεση ενός κι' μόνον μάρτυρος, του χοροφύλακος, γιά νά απορριχάση τον πελάτη του.

Άξιαφα στο σημείο αυτό τά φώτα της αίθουσής του Καζουργιοδικείου έσβησαν και βαθύ σοταδί άπλώθηκε γύφω. Ταυτοχρόνως ό δικηγόρος φόν Ντίσλερ βγήξε τό πιστόλι του, πυροβόληη ψηλά κι' άμέσως, τό ξαναβήξε στην τσέπη του. Πρην έπακολούθησε κανικός μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου, τά φώτα ξανάναφαν. Ό Πρόεδρος εξαγριωμένος διατίσσει τότε τους χοροφύλακες νά έρευνήσουν ποιος εινε πυροβόληση.

Τότε ό βαρώνος φόν Ντίσλερ, χωρίς νά ζήσει κινδύνη την ψυχράγαια του, πλησιάζει στην έδρα και παραδίδοντας τό ζεστό άκόμη πιστόλι του στον Πρόεδρο, του ειπε:

—Όρίστε, κ. Πρόεδρε. Έγώ έπυροβόλησα! Άπορώ όμως πως τόσο άνθρωποι έδώ μέσα κι' από τόση κοντινή άπόσταση δέν μπορούσατε νά μέ δίχτε. Κατόν αυτού, πως θέλετε λοιπόν νά πιστέψομε στην όμολογία του σοκολι χοροφύλακος, ό οποίος ίσχυρίζεται ότι άνεγγώρισε τον πελάτη μου από τη λάμψη του πυροβόλιμου κι' έξ άπόστασεως μάλιστα δεκατέντε μέτρων;

Ύστερα από τό άκαταμάχητο αυτό επιχειρήμα τό βαρώνου φόν Ντίσλερ τό δικαστήριο έκπρηξε παμψηφεί άθών τον πελάτη του!

ΓΙΓΚ - ΝΙΚ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΙΑΤΡΩΝ

—Όστε, γιατρέ, γράψετε στίχους!...

—Για νά σοταίνω την όρα μου, γιαρά μου... Nά σοτόναιε την ώρα σας; Δέν σας φτάνουν οι πελάτι σας;

—Γιατρέ, δέν μπορώ νά κλείσω μάτι όλη νύχτα... Α! Α! Α! Γιατί δέν παίρνετε χαμομήλι;

—Πώς; Παίγνω ταχτικάτα! Nά, τότε αυτό φταίει! Νά τό κόψης!...

—Ό κ.Χ...έχει έναν γιατρό τον όποιον πληρώνει με τη βίττα. Προσθε; που ήταν άδιάθετος, τον έκάλεσε. Ό γιατρός του, φυσικά, έπεσε να τον έπισκεψή μόλις έλαβε την ειδοποίησή του. Τό άπόγευμα τον ξαναεπισκέφθη. Την έκαιμενη, πρσι-πρσι, νά σου πάλι ό γιατρός μπρός του. Ό κ. Χ...τότε, γυφίσει και τό λέει με τό γλυκύτερο μειδιάμα του:

—Πόσο καλός είσαι, γιατρέ... Χορής εσένα, θά... λημονούσα πως είμαι άρρωστος!...